

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΦΙΝΑΛΕ

ΤΟΥ PAUL GERALDY

'Αντίο, Σκέψου, τίποτα δεν έξχασες; Είν' όωρα
Νά μή σ' άργώ, Δέν έχω πειά τίποτα νά σου πώ,
Μπορείς νά φύγης, Μά αν θές στάσου' ένα λεπτό.
Βρέχει πολύ... Περίμενε νά λιγοστήν' ή μύδρα.
Σκετάσου τροπαντός καλά. Τό ξέρεις, κάνει κρύο
έξω. Τό χειμωνιάτικο έφορέσες παλτό ;
'Επήρξες τό πορτραίτο σου ; Τίποτα δεν κρατώ ;
Τό τελευταίο πού μαζύ διαβάξαμε βιβλίο ;
'Ελα, στά μάτια κύταμε γιά τελευταία φορά...
Μά πρόσθε, είνε κουτό, μήν κλαίμε πειά. Στ' αλήθεια
πόση προσπάθεια χρειάζεται, ν' άνάγη μέσ' τά στήθεια
πάλλ, έστω και γιά μιá στιγμή, ή φλόγα ή παλιά !
'Η δύό ζωές μας ήτανε δοσμένη ή μά στην άλλη
Γιά πάντα. 'Ω ! πώ; τή ζωή τό φέμμα κυβερνάει ; ...
Και τώρα χωρίζομαστε. Τό ξέρω θά πονείε
τού κληνόν; μαε ή καρδιά λίγο καιρό, μ' άγάλλ,
άγάλλ θάρθη ή ληημονιά καί θάμαστα, μικρή μου,
δυό πρόσθα άγνωστα σ' αυτό τόν κόσμο έσύ κ' έγώ.
Κι' αν τύχει και καμιά φορά στό δρόμο νά σέ δω
ή ώμορφή σου άδιάφορη θ' άφήση τήν ψυχή μου.
Κι' αν ίσα, χωρίς νά σέ δω, περάσουν μήνες, χρόνια
κάποιο άπ' τούς παλιούς γνωστού; θά σού μιλήν γιά μέ
κ' έγώ 'Τι κάνει ;' άδιάφορα θέ νά ρωτώ γιά σέ
πού θάσουνα—δωας σούλεγα—άγάπη μου αιώνα.
Και όμως είμαστε' άρκετά τρελλοί τόν πρώτο χρόνο
θυμάσαι τή λατρεία μας, τά φλογερά φιλά μας ;
Μέ άγαπούσες κ' όμως νά τ' ήταν ό ξρωτός μας...
Μά όλοι λοιπόν είμαστε ίδιοι σ' αυτό τόν κόσμο ;
Μή φράγεις. Αυτή ή βροχή άπόψε δέ θά πάγη
'Ω ! μείνε, μείνε κ' ή καρδιάε αν έχουνε άλλάξει
Ποιάς ξέρει αν ξαναενωθούν μικρή μου άπό συ-
[νήθεια
Σέ κάποια άνάμνηση γλυκειά θερωμόν χαδιών. 'Α-
[λήθεια
θλείε τήν πλήξη τήν παλιά νά ξαναβρίεις κοντά μου ;
'Ελα. 'Ισως λιγώτερο θά είν' ή μοναξιά μου...

Καλαμάτα Μετάφρ. Δος Μαρίας Οικ.

Παρετήρησε ότι ή παραλία ήταν άμμουδερή και
έπίπεδη. Είνε γενικός κανών στη Γεωλογία, όπου
υπάρχει τέτοια παραλία και πίσω της τό μέρος είνε
πεδινό, έκει αν προχωρήσει κανείς 15 ή 20 βή-
ματα πρós τήν πεδιάδα και ακάνη σέ βάθος μέτρου, θά βρη νερό.
συχνά θολό, αλλά πάντα νερό που πίνεται.
'Ο Μυκόνιος, ξέροντάς τό αυτό, έφώναξε :
—'Αδέρφια, έχει ό Θεός ! 'Ελάτε κοντά μου !
Και ό νέος 'Ααρών έπροχώρησε 20 βήματα, άπ' τήν παραλία,
χτύπησε τή γη μέ τό πόδι του και ελε :—'Εδώ νά σκάσουμε !
'Οι στρατιώτες έσκαψαν. Σέ λίγο βρέθηκε νερό, πολύ θολό, αλλά
πόσιμο. Και ό θαυμάσιος λογιάς ήπτε πρώτος.
Τότε έσκαψαν γύρω και όλοσ'όλοσ'όλοσ'όλοσ'όλοσ'όλοσ'όλοσ'όλοσ'όλοσ'
ψασαν. 'Αλλ' ή θέσις τους διασώητο ήταν δύσκολη. Τους έλειπαν
τροφές. 'Εκινδύνειαν νά πεθάνουν άπό πείνα επάνω σέ κείνα τά
εξονήσια. Κατά τό βράδυ, συνεκοιτήθη νέο πολεμικό συμβούλιο
πός νά φύγουν άπό κεί, άλλ' ήταν κουρασμένοι και τους έπιανε ό
δνος. 'Εσκέπτοντο λοιπόν μονάχα, χωρίς ν' άποφασίζουν. 'Επί τέ-
λους, ό Φαβέρος ελε :
—'Ας αναβάλουμε γιά αύριο. 'Ο Θεός, πού μās έφύλαξε ώς
τώρα, θά μās σώσει και πάλι !
Και πράγματι, ό Θεός τους έσωσε.
Τήν άκόλουθη μέρα κατά τά χαράματα, φαίνονται έξαφνα νά
έρχονται πρós τά 'Κόκκινα νησιά' τέσσερα μεγάλα πλοία. 'Ηταν
ό ίδιος ό Γάλλος ναύαρχος Ντεριγύν με τή φρεγάδα του, ένα 'Αγγλι-
κό δίκροτο και δυό μεγάλα πλοία 'Ανταρτικά. 'Ο Ντεριγύν τους
παρέλαβε και τους μετέφερε στό Σίρο. 'Εκει ό γενναίος κολυμβη-
τής Μυκόνιος άξιόθηκε μεγάλων τιμών.

...
'Ο Νικόλαος Μυκόνιος υπήρξε ένας από τους ένθουσιώδεις
άγωνιστάς τής μεγάλης μας 'Επαναστάσεως. Στά
1825 έλαβε μέρος στην έκστρατεία τής Τρο-
λεως. Στά 1826, στη μάχη τής Καρίστου.
Κατόπιν στη μάχη τού Χαϊδαρίου, στην πο-
λιορκία τής Ακροπόλεως τών 'Αθηνών, και στά
1829 στην έκστρατεία τών Μεγάρων.
'Ο Νικόλαος Μυκόνιος—πού πέθανε πολύ
γέρος, ώς ταγματάρχης—υπήρξε ό γενάρχηε
τής γνωστής στρατιωτικής οικογενείας τών Μυκο-
νίων. 'Εγγονός του είνε και ό 4ος ύπηρετών στό
Ναύπλιον διακεκριμένος ταγματάρχης τού Πυρο-
βολικού κ. Χαρίλαος Μυκόνιος.

Στ. Δ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΙΟΓΙΑ ΤΟΥ 1912-13

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

'Η Ελληνική γενναίωφυχία. 'Η έντυπώσειε ενός Βουλγα-
ρου χιχμαλώτου. Σε ποιόν άνήκει ή Θεσσαλονίκη. Μία
πρεφτεία πού δεν έπαλήθεψε. Πώς εκδικήθηκαν τό χαμέ
τού άδελφού τους δυό γενναίοι εζώναι. Τέ πετσόκομμα
τών Βουλγάρων. Τέ ήρωϊκό τέλος τους.

Στά τόσα ύπέροχα παραδείγματα τής γενναιοφυγίας τών 'Ελλή-
νων στρατιωτών πού διηγθήκαμε ώς τώρα, προσθέτουμε σήμερα
και τό ακόλουθο :

Μεταξύ τών τραυματιών μας τών μαχών Κιλίκις και Λαγκαδά,
οι όποιοι μετεφέροντο στόν Πειραιά μέ τό άτρόπιο τής γραμμής,
υπήρχε κάποτε κ' ένας πληγωμένος Βούλγαρος άξιωματικός. 'Επειδή
όμως φοβόταν μήπως γίνη άντιληπτός άπ' τους άξιωματικούς μας
κ' άκόσως τίποτε βρισιές άπ' αυτούς, καθόταν περιττώου σέ μιá
άκρη και δέν έκουνιάταν καθόλου άπ' τή θέσι του. Μερικοί άξιω-
ματικοί τόν είδαν τέλος κ' έσπευσαν νά τόν πλησιάσουν και νά
τού προσφέρουν μέ ευνείετια κάθε ύπηρεσία τους. Γιά νά του εξα-
λείψουν μάλιστα κάθε δυσπιστία, τού έδήλωσαν ότι στό ελληνικό
χώμα κάθε πληγωμένος θεωρείται ιερός, έστω κ' αν είνε ό χειρό-
τερος έχθρός τής πατρίδος. Κι' έτσι ό Βούλγαρος άξιωματικός, όταν
επρόκειτο νά αναχωρήσει διά τόν τόπο του, δέν ήξερε μέ ποιόν
τρόπο νά εκδηλώση τήν ευγνωμοσύνη του γιά τήν έξαιρετική φιλο-
ξενία τών 'Ελλήνων.

Πρην άρχισή ό πόλεμος τού 1912—13 ή Γουρμενίτσα
κατείχετο από τους 'Ελληνες, άλλ' εξακολουθούσε νά
μένε εκεί κ' ένας βουλγαρικός λόχος, επειδή τά πράγ-
ματα δέν είχαν άκόμη όξυνθή τόσο πολύ και ή σχέση
μεταξύ τών δυό κρατών δέν είχαν διακοπή. 'Ετσι οι
στρατιώτες τόσο οι 'Ελληνες όσο και οι Βούλγαροι
έρχόνταν σέ κάποια έπαφή άναμεταξύ τους, και περι-
παίταν συνήθως οι μέν τους δέ.

Μιά μέρα καθόταν στόν καπερνέ ένας 'Ελλην λο-
χίας και ένας Βούλγαρος και κοιτούσταντα συζητού-
σαν πολιτικά. Σε μιá στιγμή ό Βούλγαρος ξαναμένος
χτύπησε τό χέρι του άπάνω στό τραπέζι και φωνάσε :
—'Η Θεσσαλονίκη είνε δική μας και πρέπει νά
τήν πάρουμε ! Σε λίγον καιρό θά μās τήν άδειάσετε
και θά ήσυχάσουμε.

— Αυτό θά τό ίδούμε, ελε, χαμογελώντας ό συ-
νομιλητής του.
... 'Υστερα από ένα εξάμηνο περίου ή τύχη τό έφερε
ν' ανταμωθούν και πάλι. οι δυό λοχία στό Τριζικι
τής Θεσσαλίας. Αυτή τή φορά όμως ό δικός μας λο-
χίας ήταν τοποθετημένος εκεί γιά τή φρούρηση τών Βουλγάρων
αιχμαλώτων, μεταξύ τών όποιων συμπεριλαμβανόταν, κατά διαβο-
λικήν σύμπτωση, κ' ό παλιός γνώριμος του.
—'Ε, λοχία, τού λέει χτυπώντας τον στόν ώμο φιλικά. Είδες
πώς δέν άλήθεψε, ή προφτεία σου.
—'Αφρόσ τά νά πάν στό διάβολο... Μή μου τά θυμίξης, τού
άπάντησε ό Βούλγαρος μέ μιá έξαφρα πικρίας στό πρόσωπο του.

Μιά από τισ ήρωϊκότερες σκηνές τού 'Ελληνοβουλγαρικού Πο-
λέμου είνε κ' ή ακόλουθη :

Στό Λαχανά ύπερητοούσαν μέτρον ίδιο λόχο δυό εζώναι, οι όποιοι
είχαν ίδει τήν προηγουμένη μέρα τόν τρίτο άδελφó τους νά πέφτη
αιχμάλωτος στό χέρια τών Βουλγάρων, ύστερα δέ από λίγες ώρες
βρήκαν σ' ένα χωράφι τό σώμα του οικτρά παραμορφωμένο ! Κατά
τήν τραγική εκείνη στιγμή οι δυό άδελφοί ώρκίσθησαν άπάνω άπ'
τό σκοταμένο εκδικήσι, κ' άφού τών φίλησαν γιά τελευταία φορά
επέστρεψαν στη θέσι τους. Τήν έτομήνη μόλιε διατάχθη επίθεσις
τών ήμετέρων κατά τών έχθρών, οι δυό άδελφοί άφησαν τους άλ-
λους πίσω τους κ' ώρμησαν άκράτητοι κατά τών άντιπάλων.
Σέ λίγο βρισκόταν στην κορυφή ενός λόφου τριακοσίοις μέτρον ύψους
και προχώρησαν μέ τήν ίδια όρμη πρós τήν άπέναντι βουλγαρική
πυροβολαρχία. Μόλιε έφτασαν εκεί επέτθησαν κατά τών πυροβολή-
των τους όποιους βρήκαν άνετόιμις και σκότσων άρκετους άπ'
αυτούς, εκδικούμενοι κατ' αυτόν τόν τρόπο τόν τραγικό θάνατο τού
άδελφού τους. Στό τέλος όμως άποιοι Βούλγαροι άξιωματικοί
τους πλησίασε από πίσω, χωρίς τόν καταλάβουν, και τους έβριξε
κάτω κερούς μέ τό πιστόλι του ! 'Όταν τό έλ-
ληνικό στράτευμα κατέλαβε ύστερα από δέκα λε-
πτά τό λόφο, βρήκαν τους δυό άδελφούς πεσμέ-
νους άνάμεσα σέ τριανταεφτά πώματα Βουλγά-
ρων τους όποιους είχαν σκοτώσει μέ τά ίδια τους
τά χέρια !...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Μεταξύ δυό έρωτευμένων ό ένας πάντοτε ά-
γατά περισσότερο τών άλλων. 'Ο πρώτος πάσχει,
ό δεύτερος πλέηται.